

A NA POČÁTKU BYLO... SVĚTLO

Když si uvědomíte svou cestu, kráčíte po ní radostně, s láskou, pokorou a vědomím „vyššího principu“, bývá tomu tak, že se vám na ní objevují víceméně podobně vibrující bytosti. Přesně toto jsem cítila při setkání s dvěma úžasnými ženami, Hankou a Evou. Vznikl nápad, podělit se o tu radost i s vámi, našimi čtenáři. Věřím, že vám tyto stránky plné SVĚTLA budou potěšením oka i ducha v tomto předvánočním čase.

Pavla Vojířová

Rozhovor s malířkou Evou Ovou

Moje první dostaveníčko s tvorbou Evy Hernándézové, tvořící pod uměleckým pseudonymem Eva Ova, se událo během letošních prázdnin. Nesršela jsem zrovna optimismem, spíš naopak. Řízením osudu jsem se ocitla v Mníšku pod Brdy. Skalka se nachází nad městečkem a je proslulá křížovou cestou a kostelíkem sv. Máří Magdalény, u jehož zrodu stál sám Kilián Ignác Diezenhofer. Dveře byly otevřené a uvnitř mě čekalo překvapení. Strohé kamenné zdi kostelíka, jenž se pozvolna rekonstruuje, se oblékly do světla. Právě zde totiž probíhala výstava Eviných obrazů. Světlo, dobro, naděje, pohlazení, propojení, inspirace... Cítila jsem, že se mi vrací chuť do života a optimismus. Svoje „děkuji“ jsem tehdy Evě vyjádřila SMS zprávou. Netušila jsem, že ji posílám na Kubu, kde právě trávila prázdniny. Moc jsem stála o setkání s ní a upřímně jsem chtěla mít i ten kousek světla na plátně pro sebe. Setkání v jejím ateliéru se pak odehrálo o několik týdnů později. Pršelo, na zvonku mě vítal anděl a za dveřmi jiný svět. Evin svět. Setkání to bylo milé a spontánní, plné světla a troufám si říct, že i osudové. Eva otevřela dveře do světa umění a lásky.

text: Hanka Zeidlerová Němcová foto: archiv Evy Ovy

Z vašich obrazů je cítit pozitivní poselství. Jaký má, podle vás, umění smysl? Máme se obklopotvat jen krásou a harmonií? Jaké má místo umění, jež provokuje nebo zobrazuje či popisuje utrpení? V antickém Řecku měly mít hrané tragedie na publikum očistný účinek...

Umění, jak já vnímám, je tvořivost s přesahem.

Tvořivost by měla být jedna ze základních vlastností každého člověka, protože s její pomocí se duše může přiblížit svému zdroji, ze kterého pochází. Zdroj, nebo Bůh, jak chcete, jak alespoň mně bylo možné prožít a pochopit, je právě absolutní tvořivost a láska. Neutuchající geniální tvořivost a nesmírná láska, jakou si ani neumíme představit! S tou láskou je pak utkáno všechno, co existuje zde na Zemi i ve vesmíru. S nekonečnou láskou je stvořeno poslední stéblo trávy, každá jehlička na stromě...

No a vším, čím se můžeme přiblížit „Jeho bytí“, nás dělá šťastnějšími, naplněnějšími. Proto je pro duši člověka blahodárná příroda, proto jsme šťastnější, když milujeme, než když jsme jen milováni, proto se kreativita dnes už doporučuje i jako léčebný prvek, ať je jakákoliv.

V umění však by tvořivost měla obsahovat zvláštní nadání, které dokáže svým poselstvím strhnout dalšího člověka ke sdílení prožitků, pocitů, kdy se ro-

zechvějí struny jeho lepšího Já. To je pak ono tvoření s přesahem.

Kde čerpáte inspiraci? Hudba? Literatura? Osobní prožitky, meditace? Duchovní cesta?

Podněty vyvolává život se vším, co přináší, inspirace pak musí přijít shůry.:-)

Picasso měl kdysi prohlásit: „Před vstupem do ateliéru si svlékám svou osobnost, podobně jako si muslimové zouvají boty před vstupem do mešity“. Souzníte s jeho výrokem? Jak tvoříte vy?

No! To je právě ono! To je touha každého, kdo se zabývá uměním. Přijde totiž posleze na to, že jenom když sám sebe ztiší, potlačí, a „nechá se vést“, ty věci pak za něco stojí. Je to fakt znát, kde je dílo jen o dokonalé technice či drilu a kde se projevilo „to něco“ čemu někdo říká, že ho políbila Múza, jiný, že měl inspiraci, či že se člověk stává jen nástrojem vyšší energie, kterou přetavuje do nějaké podoby.

Ještě nedávno jste působila jako kantorka na gymnáziu, teď se chcete věnovat kromě umění také arteterapii. Není nebo neměla by být i výtvarná výchova na střední či základní škole takovou arteterapií?

S malováním jako arteterapií jsem vlastně kdysi začínala. Pro arteterapii však stejně jako pro hodiny výtvarné výchovy platí, že výsledek rovná se přístup.

Konání bez zájmu nepřinese nic. Zatímco se zaujetím — dříve se říkalo: dělej to s láskou, nebo dej do toho duši — jde právě o onu již výše zmíněnou tvořivost, která může být blahodárná na mnoha úrovních.

V dnešní době se však ve školství musí pro děti měnit způsoby motivace, nelze setrvávat u zastaralých způsobů výuky. A to se týká zcela všech předmětů.

„Domnívám se, že každý má nějaký svůj smysl, úkol, pro který se narodil. Dokonce jsem poznala, že to co pro jednoho je nepřijatelné, pro toho druhého je to cosi, co si má právě v tomto životě odžít.“

Jak takové vaše arteterapeutické sezení či kurz probíhá? A je pro dospělé nebo pro děti?

Do programu ve Studiu Osm, kde své meditační arteterapie pořádám, jsem napsala název seminářů „Aby duše měla křídla“ a má snaha o to je doslovná! Všázím při nich na veškerý svůj potenciál literární a výtvarný, pomocí kterých doslova vtáhnu účastníky do příběhu. Ten vychází pokaždé z jiného uměleckého zdroje a společně mu dáváme „křídla“ až následně k němu vytvoříme i určitou výtvarnou polohu.

Tvořivá část je vždy připravená tak, aby se jí bez obav mohl zúčastnit každý. Někdo může malovat, jiný zase skládat své vyjádření třeba z kamínků. A vždycky jde o prožitky! Je to prožitkový seminář, umocněný na závěr meditací a technikami na zlepšení energetických toků v organismu. Takže relaxace psychická i fyzická, mnohdy očistná, a snad také s duchovním přesahem. Je více cílena pro dospělé.

Máte rodinu, děti, donedávna klasické zaměstnání, a přitom jste žena umělkyně. Právě spousta nadaných a tvořivých žen si stěžuje na nemožnost skloubit všechny povinnosti a tvoření dohromady. Prozradte, jak to zvládáte vy?

Jak kdy. Ale rozhodně víc nestíhám, vše co bych potřebovala, než naopak. Na druhou stranu nepatřím k tomu typu žen, které vymění neustálé točení se kolem domácnosti za třeba pěknou knížku.

To znamená, že si raději přečtete knížku a domácnost jde chvíli stranou...? Co jste četla naposled?

Ano, přesně tak. Neustále balancuji mezi tím, aby domov odpovídal vzornému a útulnému zázemí, ale na druhou stranu, aby to bylo co nejméně na úkor

tak smysluplným činnostem jako je třeba právě pékné čtení. :-)

A co jsem četla naposled? Vždycky mám rozečteno více knížek. :-) Okolo postele, kde ponejvíce čtu, před spaním, mám obležené celé její okolí knihami — na polici, na křesílku... protože já je prostě miluju! :-) A chci je tam mít, ty rozečtené, i ty ke kterým se chci vrátit, i ty které čekají třeba i delší čas a těším se na ně. :-) Rozhodně pak stíhám číst daleko méně, než bych si přála.

Poslední dočtené knížky teď byly: „Proměna“ od Dyera, „Muž, který miloval racky“ od Oshy a „Světce z Assisi“ od Dilonga. Ale všechny tři zůstávají u postele, takže... :-)

Studovala jste na Kubě. Ovlivnila studia v pro nás exotické zemi nějak zásadně vaši tvorbu?

Na Kubě jsem poznala malíře, kteří patří ke špičce umělců nejen tam, ale jsou pojmem v celé Latinské Americe i mimo ni. Tři z nich byli i mými učiteli a vlastně s nimi konzultuji dodnes, i když máme jiné výtvarné styly a pojetí.

Já je obdivuji nejenom jako umělce, ale také lidsky a tak si nesmírně cením, že se stále vidáme a že patří mezi mé přátele.

A vaše zkušenosti s jižanskou mentalitou? Díky tomu snad můžete vidět naši českou mentalitu tak trochu z nadsledu. Jací jsme? Chybí nám hrstka? Jsme tak trochu Švejci? Na druhou stranu se říká, že jsme národem velmi duchovním. Vnímáte to tak?

Kromě Kuby jsem žila také nějaký čas v Americe a dá se říci i ve Španělsku a z pohledu mých zkušeností lze jistě mluvit o určité mentalitě každého národa. Ale

vé, kreativní a chci stále věřit, že i přes všechny vlivy a tendence, duchovní.

Možná je ten nedostatek entuziasmu a sebevědomí přece jenom daný naší historií a snad i zeměpisnou polohou. Určitě se jinak cítí občan silné velmoci, nebo někdo, kdo se narodil v zemi, ve které je sluníčka a světla přece jenom víc. Máte radu, jak bychom se z nesebevědomých Čechů mohli stát entuziastičtí a sebevědomí světoobčané?

To je těžká otázka. Ale myslím si, že nedostatkem sluníčka to není. :-) Je mnoho zemí s podobným podnebím jako to naše či ještě více na severu a přesto jim optimismus ani sebevědomí tolik nechybí a to samé je to s velikostí. Spíše asi ta historie, která se pak kódovala do výchovy a přístupu po mnoho generací. A rada? To by asi chtělo složitou analýzu odborníků, ne moji úvahu. :-) A odpověď by měla být daleko rozvedenější, než to já teď mohu pojmut. Ale pokud mám uvést jeden z aspektů, který mne napadá a je zároveň více obsažný, pak tedy asi snažit se vidět vše z té lepší strany. ... znáte to: sklenice z poloviny prázdná nebo z poloviny plná ... a za tu plnou polovinu umět být vděční! To je na tom to zásadní! Ve vděčnosti je uznání a pokora, ale ne upletené z komplexů, nýbrž z poznání, že vše dobré, i každá maličkost, není samozřejmost. To v člověku probouzí radost a ta vede ke spokojenosti, spokojenost k větší laskavosti a laskavost k začátku chápání, že svým přístupem můžeme leccos změnit v životě svém i všech kolem nás. Zdravé sebevědomí totiž pramení v laskavém srdci, ne z žádné pozice síly, převahy. Proto také skutečný charakter člověka poznáte, když je „nahore“, na vás nezávislý, ne když je „potřebný“.

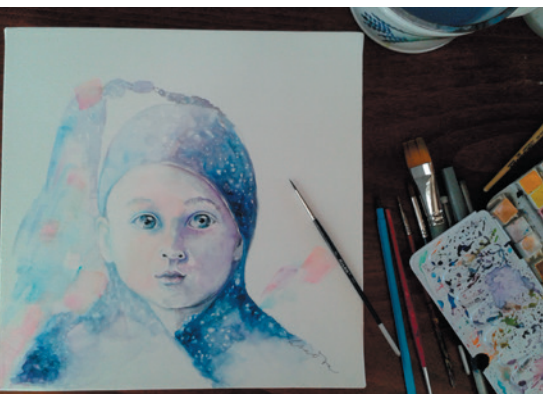
Jste i autorkou milé knížečky Šlápěje ve stopách na cestě. V krátkých příbězích a parabolách se zamýšlíte nad lidským osudem. Co je podle vás podstatou lidského štěstí a smyslem života?

Vím, že existují jisté definice hodnot, které se považují za „štěstí“. Ale když se zamyslíme, tak štěstí jsou přece pocity v nás. Je to tedy o lidském nitru a to je hodně proměnlivé! A jiné důvody k pocitům štěstí bude mít člověk v sedmnácti a jiné třeba ve čtyřiceti! Navíc, pocit štěstí se dál odvíjí od všech ostatních zevních podmínek. Když nebudu mít co dát dětem k jídlu, pocitím nesmírné štěstí, když seženu kus chleba. Takže štěstí je velmi relativní.

A smysl života? Domnívám se, že každý má nějaký svůj smysl, úkol, pro který se narodil. Dokonce jsem poznala, že to co pro jednoho je nepřijatelné, pro toho druhého je to cosi, co si má právě v tomto životě odžít. Je to plnění různých „závazků“ a to i z jiných, předešlých životů. Je to velmi obtížné pochopitelné pro lidi, kteří na reinkarnaci nevěří. Já jsem ale měla několik vizí z některých svých předešlých inkarnací a vůbec o nich nemám pochybnosti!

Plánujete další literární dílko?

Hm. ... Další knížka už je napsaná. Jmenuje se „Kudy

je to téma velmi složité; obzvláště pak, když poznáte jednotlivé lidi, kteří tu určitou „danou vizi“ ale vůbec nepotvrzují.

Vše je všude v lidech. Tedy v každém člověku. A nejsou rozhodující návyk, způsoby, kterým nás každá společnost od malička poznamená, ale důležité je, zda-li ten který člověk, když dospěje, se snaží být dobrým, zda volí světlo a v jaké míře z něj dává ostatním.

U nás mne mrzí, že schází často optimismus, entuziasmus, víra v sebe a někdy i v dobro jako takové. Na druhou stranu nás vnímám jako hodně přemýšli-

chodí Duše aneb cesta za horizont“ a má vyjít příští rok v nakladatelství „i Balance“.

O čem knížka je?

Téma se zabývá životem lidské duše. V čem může hledat a nacházet smysl své existence na zemi. Dotýká se tam právě otázky pokory, o které jsme před chvílí povídaly, i vůbec toho, že člověk je jen tím, koho ze sebe za svůj život udělá. Ne jaký získá majetek, slávu nebo že si napíše tři tituly před jméno. To si sebou na druhý břeh nebere. Odejde jen jeho duše a její podobu jí dá tím, jaký život žil, jakou bytostí se za tu kterou inkarnaci, stal.

Jak se vlastně liší umělecký počín výtvarný a umělecký počín literární?

Je to jiné jen v tom, že u prvního vidím obrazně, u druhého příběhově i když pravda, také s výjevy. :-)

Vaše obrazy povznášejí, uklidňují, harmonizují. Co harmonizuje vás?

Přiblížení se Bohu všemi možnými způsoby... při tvorbě, při meditaci či modlitbě, v přírodě nebo při pocitu radosti a lásky z lidí, které miluji, když jsou v mé blízkosti. Ale je toho daleko víc; těžké vyjmenovat vše a hlavně pak ve správném pořadí.

Kde mohou čtenáři Regeny vaše obrazy vidět?

Permanentně by měly být k vidění na moji webové stránce: www.eva-ova.cz a pak v Harmonizačním Studiu Osm, jak v jeho reálné, tak i virtuální galerii. (www.studioosm.cz)

A je možné i kus toho světla vlastnit? Jsou obrazy či reprodukce v prodeji?

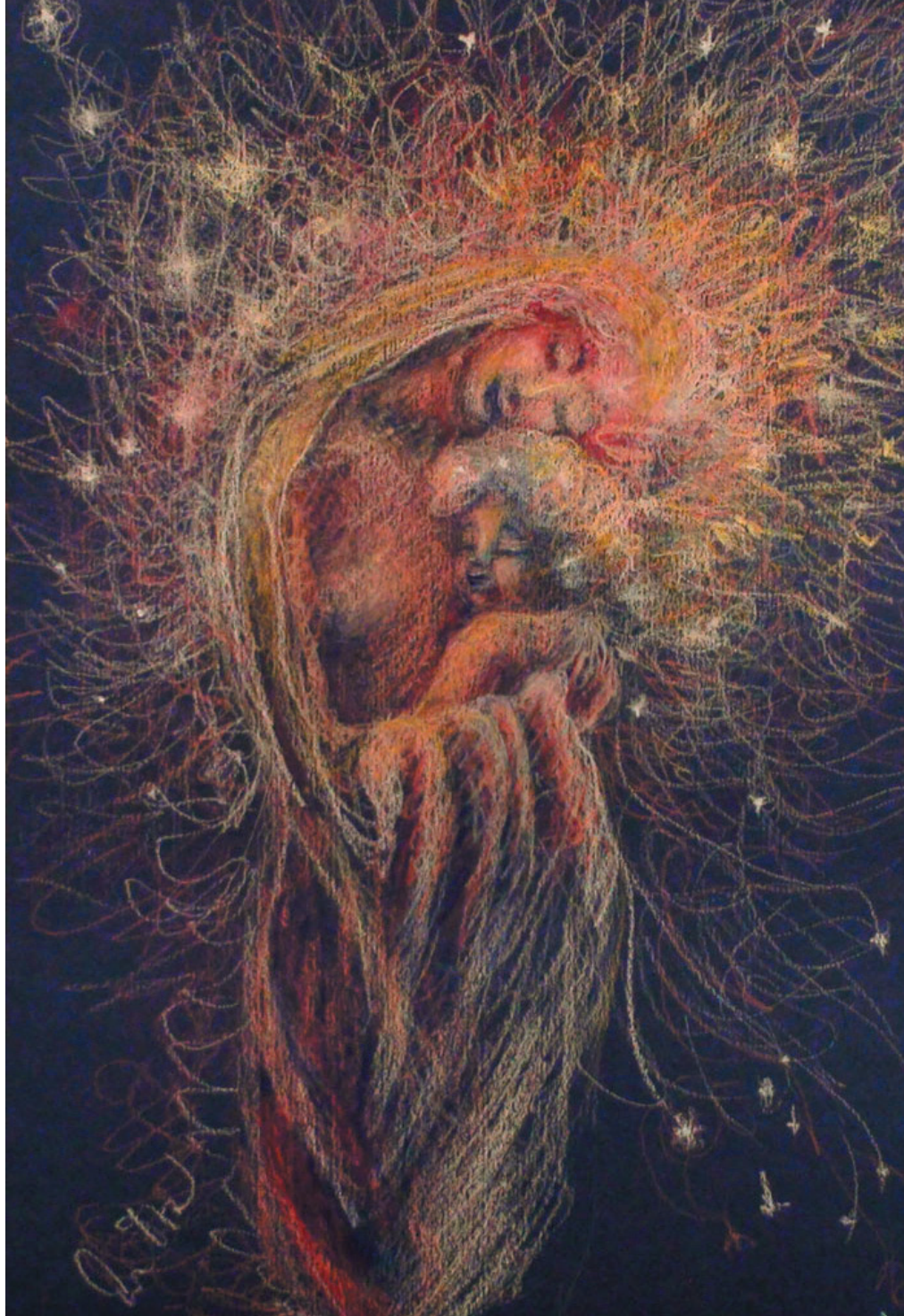
Děkuji. :-) Ano. Je potřeba zajít na moji webovou stránku, napsat mi e-mail nebo i zavolat. Lze koupit obraz z mé volné tvorby, nebo maluji také osobní harmonizující obraz na zakázku.

Tam pak kompozici, barvy i případně atributy, volím podle vzhledů, informací, které mi přicházejí, když si na daného člověka, kterého jméno a datum narození musím znát, myslím.

Nejčastěji je na harmonizujícím obraze anděl, jako symbol ochrany, ale teď se mi po delší době podruhé stalo, že měla paní svého silného osobního patrona, ochránce a průvodce. Někdy se to tak stane – ta křídla mi tam nepasují a nepasují, úplně zřetelně jsou navíc... ale zato se objeví zlaté světlo kolem hlavy! :-)

A slovo na závěr. Blíží se čas Vánoc a vstup do roku 2015, podle čínského horoskopu Modré dřevěné kozy. Jak prožíváte Vánoce? Co pro vás znamenají? Jak vnímáte situaci v dnešním světě? Máte pocit, že se lidstvo jako celek nachází na křižovatce? Máme již nejtemnější část našeho vývoje za sebou?

Vánoce mám moc ráda. Jsou jedinečné svým odkazem i vším co přináší, včetně volby toho, jak je prožijeme. :-) Přijde mi, že když jsem byla malá, a dodnes se těším z krásných vzpomínek na vánoční

Všem čtenářům nové Regeny
při Vánocích plně šťastnosti
a radostné prodeje. Eva Ova

dny s rodiči, měly tehdy Vánoce dnes už asi nejzajímavější bonus: pohodovou, klidnou atmosféru. Kdy dárek pod stromčkem byl všeobecně jeden až dva na osobu a proto o to více jsme měli času na společné povídání, sdílení a procitování. To dnes, přiznám se, postrádám ve značné míře. Na druhou stranu ale, a tak to asi právě v životě je – nic není jen černé nebo bílé – i přes všechny shon dnešní doby, přijde mi, že vesmír teď pokaždé více nabízí nám lidem možnost procitování „neviditelného“ mezi nebem a zemí, otevírá mnohá svá okna k nahlédnutí a lidé to vní-

mají a začínají hledat odpovědi na otázky, kterými se v době mého dětství, alespoň u nás, zabírala hrstka lidí. A nejde o dogmata, jde o tu skvělou cestu „napojení se“, naslouchání a rozvíjení intuice, o pro-
duchovní duše.

A já se domnívám, že tak to musí být, protože život je o vývoji. Věřím, že u člověka, u národů i lidstva nakonec vždycky zvítězí to lepší. Protože všechno učení, všechny lekce, které nám každému jsou udělovány, nás k tomu přece směřují – být lepšími bytostmi. :-)